

КРАЛ АРТУР
И РИЦАРИТЕ ОТ КРЪГЛАТА МАСА

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

55

КРАЛ АРТУР И РИЦАРИТЕ ОТ КРЪГЛАТА МАСА

Адаптация Уолдо Кътлър
по текста на сър Томас Малъри

Превод от английски
Адриан Велчев

TRUD
СОФИЯ, 2010

King Arthur and his
Knights of the Round Table

- © Адриан Велчев, превод, 2010 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2010 г.
© Матей Светлозарова, корица, 2010 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2010 г.

ISBN 978-954-398-052-9

КНИГА ПЪРВА

ПОЯВАТА НА АРТУР

1.

ДВАТА МЕЧА

Откакто лукавият крал Вортигерн бе поканил саксонците да се заселят в Британия, за да му помогнат да се пребори с пиктите¹ и скотите², тези земи непрекъснато бяха във война. Макар че по-голямата им част бе покрита с гъсти гори, имаше и много красиви равнини с малки села, градчета, ферми и вили, които все още изглеждаха така, както ги бяха оставили римляните не много отдавна. След като веднъж бяха видели всичко това, саксонците вече не можеха да се задоволят с техните първобитни къщи и неплодородни земи в Германия и Дания. И с всяка изминала година все повече от тях прииждаха с продълговатите си кораби през Северно море³, за да избиват или прогонват британците и да се заселват в техните домове.

Вортигерн отдавна беше умрял, последният от римляните – Амброзий Аврелиан⁴, също беше мъртъв, когато Утер Пендрагон, който според някои бе брат

---

¹Древно население на Шотландия. От лат. „пикти“ – „нарисуван“, защото имали татуировки – бел. ред.

²Келтско племе, което през IV в. от Ирландия започва да прониква в Каледония (древното име на северните части на Великобритания), след което получава името Шотландия – в превод „Земя на скотите“ – бел. ред.

³Част от Атлантическия океан – бел. ред.

⁴Амброзий Аврелиан (на латински: Ambrosius Aurelianus) е бил водач на бритите с голямо влияние за своето време, макар днес името му да е забулено от много неясноти. Събития, свързани с него, са намерили отражение и в уелските легенди – там подвизите му стоят след имената на Емрис Императора (Emrys Wledig) и Емрис Златоглавия (Emrys Wenaur) – бел. ред.

на Амброзий, поведе британците. Той разгроми саксонците в много битки и донесе мир в южните части на кралството си – около Лондон и Уинчестър, както и в Корнуол, където управляваше херцог Горлоис – негов верен последовател.

Но Утер се влюби в жената на Горлоис, красивата Игрейн, и между тях се поведе война, в която Горлоис загина, а Утер се ожени за вдовицата му.

Те заживяха в Тинтагел, мрачен замък, разположен на Корнуолския бряг. С тях живееше и магьосникът Мерлин, който бдеше над тяхната любов. На Утер и Игрейн им се роди дете, но какво се случи с малкото момченце, само Мерлин би могъл да каже. Една непрогледна нощ той го отнесе по таен път надолу към каменистия морски бряг и повече никой не чу нищо за съдбата на новороденото.

Утер нямаше други деца, докато Игрейн и Горлоис имаха три дъщери. Две от тях вече бяха омъжени, когато Игрейн стана кралица – Моргауз за Лот, крал на Оркни, а Илейн за Нантрес, крал на Гарлот. Те имаха синове, които впоследствие станаха едни от най-смелите рицари на Кръглата маса⁵. Третата дъщеря на Игрейн – Фея Моргана, все още беше дете. Тя живееше и учеше в женски манастир и там по неведоми пътища научи различни магии, които използваше по доста порочен начин.

Крал Утер Пендрагон живя щастливо с хубавата Игрейн сравнително кратко време, тъй като скоро саксонците отново поведоха война срещу него. Те подкупиха един от слугите в кралския двор и той отрови Утер и много от неговите придворни.

След това настъпиха най-черните дни за кралството. Рицарите започнаха боричкания помежду си, а сак-

---

⁵ Според легендата около нея кралят и неговите рицари се събирали, за да обсъждат държавните дела. За Кръглата маса читателят ще научи повече в следващите глави – бел. ред.

сонците, виждайки, че никой не е достатъчно силен, за да се изправи срещу тях, завладяваха нови и нови части от Британия.

Минаха години на съперничество и мизерия, докато най-после дойде подходящият момент. Тогава от дълбоките тайнствени долини на Северен Уелс се появи Мерлин – добрият магьосник, който в онези дни се наричаше Гуинед. Той премина през Южен Уелс и продължи пътя си към Лондон. Славата му беше толкова голяма, че никой – нито саксонец, нито британец, не посмя да го спре през целия път.

Мерлин пристигна в Лондон и се срещна с архиепископа. Двамата решиха да организират събрание на рицарите в Коледния ден. Пристигнаха толкова много, че за някои от тях не остана място в църквата и се наложи да изчакат в двора на абатството.

По средата на църковната служба откъм двора изведнъж се разнесе развълнувано шушукане. Незнайно откъде се появи голяма мраморна плоча с форма на квадрат. Върху плочата имаше желязна наковалня, а в нея беше забит великолепен блестящ меч.

– Не мърдайте, докато не свърши службата – нареди архиепископът, когато научи за това чудо. – И се молете още по-всеотдайно на Бог, за да можем да намерим лек за болезнените рани на нашата земя.

Когато службата свърши, архиепископът, лордовете и рицарите, които бяха в църквата, излязоха, за да видят мистериозния меч. Наобиколиха плочата и видяха надпис, издълбан с големи златни букви. Надписът гласеше:

**ОНЗИ, КОЙТО ИЗВАДИ ТОЗИ МЕЧ
ОТ ПЛОЧАТА, Е ИСТИНСКИЯТ КРАЛ
НА ЦЯЛА БРИТАНИЯ.**

Много мъже се опитаха да извадят меча, но никой не успя да го помръдне дори на милиметър.

– Явно не е сред нас – рече архиепископът. – Но нямам никакво съмнение, че Бог ще ни изпрати нашия крал. Нека бъдат изпратени вестоносци по цялата ни земя, за да разкажат какво е изписано на плочата. В първия ден на Новата година ще проведем голямо състезание и ще разберем дали нашият крал е сред участниците в него. А дотогава нареждам да се назначат десет рицари, които да изградят шатра над плочата и да я пазят денонощно.

Всичко бе изпълнено и на първия ден от следващата година се събраха много рицари от цялата страна. Всеки от тях изпробва силата си, но отново никой не успя да измъкне меча. Разочаровани, те решиха да си организират турнир, в който да покажат бойните си умения.

Сред присъстващите бе и достойният рицар Ектор заедно със сина си Кей, който неотдавна бе ръкоположен за рицар. Придружаваше ги Артур, по-малкият брат на Кей, младеж на не повече от шестнайсет години.

Докато яздеше към състезанието, Кей се сети, че е забравил меча си вкъщи, и помоли Артур да се върне и да му го донесе.

– Разбира се, ще се върна – каза Артур, който винаги бе готов да помогне на другите, и се отправи към града. Но майка им бе заключила вратата и бе отишла на състезанията, затова Артур не можа да влезе вкъщи. Това много го притесни. – Моят брат Кей трябва да има меч – мислеше си той. – Ще бъде срамота, ако един толкова млад рицар отиде на състезание без меча си. Откъде ли да му намеря?... Сетих се! Видях един да стърчи от каменна плоча в двора на църквата. Ще му го занеса, и без това не е нужен на никого.

Артур пришпори коня си и се отправи към църквата. Завърза коня за оградата и се затича към шатрата, която бе издигната над плочата. Нямаше никой наоколо, тъй като десетимата рицари, охраняващи палатката, също бяха отишли на състезанията. Без да прочете

какво е изписано върху камъка, Артур извади меч с един замах и побягна обратно към коня си. Само след няколко минути настигна Кей и му връчи меч.

Артур нямаше представа какъв е този меч, но Кей вече бе опитал да го измъкне от каменната плоча и веднага го разпозна. Приблжи се до баща си Ектор и каза:

– Сър! Вижте, това е мечът, който бе забит в камъка! Значи аз трябва да съм истинският крал на цяла Британия.

Но сър Ектор не бързаше да повярва на Кей. Той го накара да се върнат обратно в двора на църквата и поиска от сина си да се закълне с ръка върху Библията и да каже честно как се е сдобил с меч.

– Брат ми Артур го донесе – призна си Кей с въздишка.

– А ти как се сдоби с него? – обърна се Ектор към Артур.

– Ще ви кажа, сър – отвърна Артур, притеснен, че може би е постъпил неправилно. – Кей ме изпрати да му донеса меч, но вкъщи бе заключено. Тогава си спомних, че бях видял този меч да стърчи от една каменна плоча в църковния двор. Помислих си, че би свършил по-добра работа в ръцете на брат ми, затова му го занесох.

– Нямахте ли рицари, които да го охраняват? – попита Ектор.

– Нито един – отвърна Артур.

– Добре, върни обратно меч и ни покажи как го извади оттам – нареди Ектор.

– Нищо по-лесно от това – каза Артур, учуден от всичките тези разправии за един меч, и го постави с лекота в плочата.

Тогава Кей го хвана за дръжката и дръпна с все сила. Но колкото и да се напъваше, не успя да го помръдне и на милиметър. След него се опита и Ектор, също без успех.

– Извади го – нареди той на Артур.

Все по-объркан от случващото се, Артур сложи ръката си на дръжката и измъкна меч с такава лекота, сякаш го издърпваше от добре смазана ножница.

– В този момент – каза сър Ектор, коленичейки пред Артур и свеждайки почитателно глава, – аз разбирам, че ти си истинският крал на тази земя!

– Но защо? Защо е всичко това? Защо коленичите пред мен, татко? – извика Артур.

– По Божия повеля този, който успее да изтегли меч от каменната плоча, е истинският крал на Британия – отвърна сър Ектор. – Освен това, макар да те обичам много, ти не си ми роден син. Мерлин те донесе при мен още когато беше малко дете и ме зарече да те отгледам като мой син!

– В такъв случай, след като наистина съм крал – каза Артур и сведе глава над дръжката на меча, – аз давам обет да служа на Бог и да се боря за благо на моя народ, за изгонване на злото и за установяване на мир и благополучие на тази земя... Добри човече, вие ми бяхте като баща, откакто се помня. Останете близо до мен и ми давайте бащина обич и съвети... Кей, мой половин братко, назначавам те за управител на моя замък и главен придворен рицар.

След това те отидоха при архиепископа и му разказаха всичко. Но останалите рицари и барони бяха изпълнени с гняв и завист и отказаха да повярват, че Артур е истинският крал. Затова изборът бе отложен за Великден. На Великден пък го отложиха за Петдесетница. И макар че през това време дойдоха още много рицари, за да опитат силата си, единствено Артур бе способен да извади меча.

Най-после всички се съгласиха:

– Артур! Коронясваме Артур! По волята на Бог той е нашият крал! Боже, пази крал Артур! – всички коленичиха пред него, знатни хора и простолюдие, богати и бедни, и му поискаха прошка за дългото отлагане.

Артур с готовност им прости, след това на свой ред коленичи пред архиепископа, предаде му вълшебния меч и получи от него свещеното рицарско звание. После пред крал Артур се изредиха всички графове, барони, рицари и оръженосци, за да засвидетелстват уважението си към него и да се закълнат, че ще му служат вярно.

След това крал Артур извика цялото войнство на Британия, от тях избра както рицари ветерани, служили на баща му, така и по-млади, чието основно желание бе да покажат своята смелост и вяност. После сформиранията армия се отправи на война със саксонците – да накаже всички завоеватели и грабители, които бяха опустошавали страната в продължение на много години, извършвайки жестоки и срамни дела.

Не след дълго Артур възстанови спокойния живот в южните части на Британия и провъзгласи Камелот за своя столица. Но останалите, които управляваха по онова време британските земи – кралете на Оркни, Лоудиън, Гуинед, Поуис, Гор и Гарлот – изпитваха все по-голяма завист и неприязън към това доскоро никому неизвестно хлапе, което наричаше себе си крал на Британия. Изпратиха му вест, че искат да го посетят и да му занесат подаръци. И че подаръците им ще бъдат раздадени с остри мечове – между главата и раменете...

Тогаваш Мерлин неочаквано се появи при Артур, отведе го до град Карлиън в Южен Уелс и го скри в една добре укрепена кула, специално подготвена за неочаквана обсада. Враждебно настроените крале разбраха за това, пристигнаха в Карлиън и обградиха кулата, но не успяха да влязат вътре и да убият Артур и верните му привърженици.

След петнайсет дни обсада Мерлин излезе на стъпалата пред непристъпната кула и попита всички гневни крале и рицари защо са се изправили срещу крал Артур.

– А ти защо направи това хлапе наш крал? – завикаха те.

– Запазете тишина и слушайте всички! – заповяда Мерлин и сякаш с магическа пръчка възцари пълна тишина. Всички искаха да чуят какво има да им каже добрият магьосник.

– Ще ви разкажа невероятни неща – започна Мерлин. – Артур е вашият крал, истинският крал на цялата тази земя, на Уелс, Ирландия, Шотландия и Оркни, а също и на Арморика, отвъд морето. Той е единственият син на добрия крал Утер Пендрагон! За неговото раждане и за бъдещото му царуване аз научих благодарение на моите необикновени способности. Утер се появи в замъка Тинтагел в тялото на Горлоис три часа след като Горлоис беше умрял. Така той утеши лейди Игрейн и я спечели за своя съпруга. Още тогава добрите духове ми нашепнаха, че техният син, Артур, ще бъде роден за велики и удивителни дела. Малко след като Артур се роди в замъка Тинтагел, крал Утер, който винаги се вслушваше в думите ми, повери детето на моите грижи и аз го отведох в Авалон – Тайнствената земя. А обитателите на Авалон, които вие не познавате, затова ще ги наричаме „феи“ и „елфи“, направиха велико вълшебство на това дете, най-силната възможна магия. Обрекоха го на три неща – да бъде най-доблестният рицар; да бъде най-великият крал, който някога е имала тази земя; и да живее дълго – по-дълго, отколкото човек може да си представи. Тези добродетели дариха обитателите на Авалон на Артур. А елфите изковаха Екскалибур – меча на справедливостта и правотата. Това е наистина вълшебен меч – с блестящо острие, което ще бъде използвано само за справедливи каузи и което ще огрява цялата земя, докато не дойде време да си го приберат обратно... Артур е вашият крал! С всяка изминала година на неговото царуване кралството му ще става все по-голямо. Ще надхвърли пределите на

Британия и на островите ѝ, ще стигне дори до Арморика и Галия и ще се нарича Логрия⁶ – земята на благословените, Божието царство на земята, което Артур ще ви покаже поне за малко, преди тъмнината да падне отново...

Настъпи гробна тишина, всички, които изслушаха Мерлин, бяха почувствали, че са в началото на необикновени времена. Осъзнаха, че Артур не е крал само защото и баща му е бил такъв, а защото така е било предопределено да бъде.

В този момент на стълбите зад Мерлин се появи самият Артур и като по команда всички коленичиха пред него, и в един глас обещаха да бъдат негови верни поданици през целия си живот.

Появи се и архиепископът, тържествено постави кралската корона на главата на Артур и тълпата го приветства още веднъж. Това бе истинското начало на неговото царуване.

– Още от утре започваме да събираме войска – рече крал Артур. – Когато разполагаме с достатъчно хора, ще се отправим на север и на изток, за да прогоним саксонците от Британия. След това ще построим замъци и ще поставим охрана по цялото крайбрежие, така че те никога повече да не могат да нахлуят по нашите земи. Ще издигнем отново църквите, които са разрушили, ще построим и нови. Нашите рицари ще обикалят страната и ще наказват всеки, който нарушава реда или причинява зло на някого. И ако някой от моите поданици – най-знатният или най-обикновеният, има проблем или оплакване срещу някого, нека да дойде при мен и аз се заклевам, че няма да го оставя неутешен или онеправдан.

Крал Артур отпразнува този ден във великия замък Карлиън. В разгара на тържеството обаче в двора на замъка се появи млад ездач оръженосец. Той водеше

---

⁶Древното келтско название на Англия – бел. ред.

и друг кон, през чието седло бе праметнато безжизненото тяло на непознат рицар.

– Отмъщение, кралю! – извика младият мъж, когато Артур излезе от кулата, за да разбере какво се е случило. – Искам отмъщение! Това е сър Майлс, доблестен и храбър рицар. На десетина километра оттук, до пътя, който преминава през гората, около един извор крал Пелинор е издигнал шатрата си и убива всеки рицар, който мине оттам. Аз ви моля за достойно погребение на моя господар и ако може, да изпратите някой, който да отмъсти за смъртта му.

Имаше придворен оръженосец на име Грифлет, на възрастта на Артур. Той падна на колене пред краля и го замоли като отплата на досегашната му служба да го провъзгласи за рицар и да отиде да се бие с Пелинор.

– Твърде млад си за такава битка – колебливо каза крал Артур. – Не мисля, че имаш достатъчно сила.

– И все пак, направете ме рицар – примоли се Грифлет.

– Ваше величество – тихо се обърна Мерлин към Артур, – би било много жалко, ако изгубим Грифлет. Когато порасне, той ще бъде един от най-доверените ви хора. Пелинор е много силен и опасен и ако двамата кръстосат мечове, Грифлет със сигурност ще бъде убит.

Крал Артур кимна и се обърна към младия оръженосец.

– Грифлет – каза му той, – коленичи и ще те провъзглася за рицар, щом така желаеш.

След тържественото ръкополагане Артур продължи:

– А сега, сър Грифлет, след като вече те направих рицар, искам да ми обещаеш нещо.

– Каквото кажете, кралю – отвърна без колебание Грифлет.

– Дай ми думата си на рицар – заповяда Артур, – че когато се срещнеш с крал Пелинор в гората, ще се биеш с него само с копие то си и с нищо друго.

– Тържествено обещавам – каза Грифлет.

После се отпрати бързо към коня си, грабна копие-то, праметна щита през лявото си рамо и препусна, оставяйки облак прах след себе си.

Скоро стигна до извора в гората и видя голяма и хубава шатра, пред която беше завързан оседлан кон. Отстрани имаше голямо дърво, на клоните на което беше закачен щит, изрисуван в ярки цветове, а до него бе забито голямо копие.

Сър Грифлет удари щита с дръжката на копието си толкова силно, че той се откачи от клона и падна с дрънчене на земята. В този момент от шатрата излезе крал Пелинор – висок и силен мъж, страховит като лъв.

– Хей, ти! – извика той. – Защо събори щита ми?

– Защото искам да се бия с теб! – отвърна Грифлет.

– По-добре недей – каза крал Пелинор. – Изглеждаш ми млад и неопитен, не можеш да се мериш с моята сила.

– Въпреки това искам да се бия с теб – потвърди Грифлет.

– Добре тогава, сам си го изпроси – отвърна крал Пелинор и започна да надява ризницата си. – Нека все пак да попитам, чий рицар си ти?

– Аз съм един от придворните рицари на крал Артур – извика Грифлет.

Двамата се отдалечиха, яздейки в противоположна посока по тесния път, обърнаха конете, вдигнаха копията и се втурнаха един към друг в галоп. Копието на Грифлет се удари с огромна сила в щита на Пелинор, но не можа да го пробие и стана на парчета. А копието на Пелинор мина право през щита на Грифлет, промуши тялото му и младият рицар се строполи на земята заедно с коня си.

Крал Пелинор се приближи към безпомощно лежащия Грифлет, наведе се над него и разкопча шлема му.

– Е, доста смел младеж – каза Пелинор. – Ако случайно оживее, би могъл да стане добър рицар – след

това праметна тялото на Грифлет през седлото и конят му като по команда се отправя към Карлийн в тръст.

Артур се разгневи много, когато видя колко лошо е ранен Грифлет. Бързо надяна снаряжението си, спусна забралото на шлема си, така че никой да не може да види лицето му, и с копие в ръка се отправя към гората, за да отмъсти на крал Пелинор.

Но по пътя съвсем случайно се натъкна на трима разбойници, които бяха нападнали Мерлин и така го налагаха с тоягите си, че скоро щяха да го пребият до смърт.

– Изчезвайте, изверги! – изкрещя ядосано Артур и насочи коня си към тях.

Виждайки тежко въоръжения рицар да препуска към тях, тримата бандити зарязаха жертвата си и хукнаха презглава.

– Хей, Мерлин, въпреки всичката ти мъдрост и магически способности, сигурно щеше да си мъртъв след няколко минути, ако не се бях появил – облекчено каза Артур.

– Не е съвсем така – отвърна Мерлин със загадъчната си усмивка. – С лекота можех да се спася, стига да исках. По-скоро вие се приближавате към собствената си смърт – в момента вървите към нея и Бог да ви е на помощ.

Но Артур все още бе прекалено разгневен и не обърна внимание на предупреждението на Мерлин. Уверено продължи пътя си към свърталището на крал Пелинор, който вече го очакваше в пълно бойно снаряжение, възседнал големия си расов кон.

– Рицарю! – извика Артур. – Защо стоиш тук и нападаш всеки, който мине по този път?

– Защото така ми харесва – отвърна Пелинор през зъби. – И ако някой иска да променя навиците ми, нека само се опита...

– Ей сега ще те накарам да ги промениш – извика Артур.

– Хайде да видим – процеди заплашително Пелинор.

Двамата се отдалечиха, обърнаха конете си и се втурнаха един срещу друг. Копията им се удариха с такава сила в щита на противника, че и двете се пръснаха на малки парчета. Артур опита да извади меча си, но Пелинор го спря:

– Нека да опитаме още веднъж с копия.

– Бих опитал, ако имах друго копие – отвърна Артур.

– Аз имам много – каза Пелинор и нареди на оръженосеца си да донесе две копия от шатрата.

Двамата крале отново се втурнаха един срещу друг, но копията им отново станаха на парчета. Решиха да направят трети опит. Този път обаче крал Пелинор удари толкова силно щита на Артур, че и ездачът, и конят му се строполиха на земята.

Вбесен от неуспеха, Артур веднага скочи на крака и извади меча си, като крещеше предизвикателно на Пелинор, който също слезе от коня си и извади меча си. Започна свирепа битка с размяна на силни и опасни удари. Замахваха с все сила един срещу друг и мечовете им режиха части от щитовете и ризниците. Нанесоха си толкова много рани, че отъпканата трева пред шатрата на Пелинор цялата стана червена. От време на време се отдръпваха, за да си вземат глътка въздух, след което отново се нахвърляха един срещу друг. Но в един момент мечовете се сблъскаха с такава сила, че този на Артур се счупи на две и в ръката му остана само безполезната дръжка.

– Ето нà! – изрева крал Пелинор. – Сега си в ръцете ми и ще те убия без колебание, освен ако не коленичиш пред мен и не си признаеш, че си един слаб и страхлив рицар.

– Искат ти се – отвърна Артур, бесен от срам и ярост. – По-скоро бих умрял, но да коленича пред теб – никога!

Унижението, на което бе подложен, сякаш му даде нови сили, той скочи изпод меча на Пелинор, сграбчи

го за кръста и го тръшна на земята. Известно време се бореха на тревата, но Пелинор отново се оказа по-силен. Накрая успя да свали шлема на Артур и да грабне меча си, за да му отреже главата.

В този момент се появи Мерлин и сложи ръка на рамото на Пелинор.

– Рицарю – каза той, – задръж ръката си, не нанасяй този удар. Защото ако го направиш, цялата надежда за Логрия ще умре и ти ще си виновникът земите на Британия да потънат в падение и разруха.

– Кой е той? – попита Пелинор.

– Това е крал Артур – отвърна Мерлин.

В първия момент Пелинор бе изкушен да нанесе смъртоносния удар, тъй като се опасяваше, че ако Артур оживее, никога няма да му прости. Но Мерлин се усмихна благо, сложи ръка върху главата на Пелинор и като с магическа пръчка всичките му страхове изчезнаха, той опря гръб в дървото до извора и потъна в дълбок сън.

Мерлин помогна на ранения крал Артур да яхне коня си и го поведе навътре в гората.

– Мерлин, какво му направи? – попита Артур. В момента бе забравил цялата си гордост и решителността си, които едва не му бяха коствали живота. – Нима умъртви този достоен рицар с твоята магия? По-скоро бих зарязал трона, отколкото да допусна един толкова смел и силен рицар да умре по този начин.

– Не се тревожете – отвърна Мерлин. – Всичко, което се случва, е по Божията воля и в името на Логрия. Пелинор със сигурност има по-добър шанс да оцелее от вас, тъй като вие сте лошо ранен, а той – просто приспан... Предупредих ви какъв опасен боец е. Това е крал Пелинор и в бъдеще ще ви служи вярно. А синовете му, сър Тор и сър Ламорак, ще бъдат измежду най-смелите рицари от обкръжението ви.

Мерлин отведе Артур до отшелническа хижа, където живееше един много стар, но много способен зна-

хар. Само след три дни Артур беше изправен на крака и отново можеше да язди.

– Уви – каза Артур, докато язدهа през гората. – Останах без меч.

– Това не трябва да ви тревожи – отвърна Мерлин. – Мечът ви не беше нищо особено и няма нищо чудно, че се счупи. Но тук наблизко, в Авалон, ви очаква един друг меч, изработен специално за вас от вълшебен материал. Нарича се Екскалибур и никой не може да устои на ударите му. С него вие ще донесете свобода и мир на Логрия. Наближава уреченият час, в който Екскалибур ще бъде ваш. Когато за първи път стиснете дръжката му, трябва да дадете обет, че ще го изваждате от ножницата единствено и само за да защитавате справедливостта.

Яздеха все по-навътре в гората и постепенно от двете им страни започнаха да се издигат хълмове. Скоро се озоваха в тясна долина, която се виеше между заобикалящите я мрачни скалисти хребети. Накрая стигнаха до тесен проход в скалите и когато го преминаха, Артур видя необикновено езеро. Водата му бе кристалночиста, а брегът бе покрит с плътна свежа трева и цветя. В далечината скалистите хълмове преминаваха в равнина, а отвъд нея се виждаше огромна водна шир, наполовина скрита от мъгла и осеяна с много островчета.

– Това е Вълшебното езеро – каза Мерлин. – Отвъд езерото, зад оня хълм се простира равнината Камлан. Там ще водите последната си битка и ще паднете под ударите на Злия рицар. А отвъд равнината се намира Авалон, обгърнат в мъгла и потопен в тайнствени води... Сега вървете и говорете с Езерната господарка, а аз ще чакам тук.

Артур остави коня си при Мерлин и се отправи надолу по тясната пътечка към езерото. Застана на брега и се загледа в спокойната небесносиня вода. В този миг видя как в средата на езерото над

повърхността на водата се издига една ръка, обвита в бял брокат. В дланта си държеше чудно красив меч със златна дръжка, обсипана със скъпоценни камъни, както и ножница с колан, също украсени със скъпоценности.

В следващия момент Артур видя красива девойка, облечена в светлосиня коприна и препасана със златен пояс, да върви по водата към него.

– Аз съм Езерната господарка – каза тя, излизайки пред него на брега. – Дойдох да ти кажа, че твоят меч Ексакалибур те очаква ето там. Желаш ли да го вземеш и да го носиш винаги със себе си?

– Да, това е моето желание – отвърна уверено Артур.

– От дълго време пазя този меч – каза Езерната господарка. – Един ден ще дойда при теб и ще те помоля за услуга. Ако ми обещаеш, че ще изпълниш молбата ми, мечът е твой.

– Заклевам се в Бог! – без да се замисля, отвърна Артур. – Ще изпълня молбата ти.

– Тогава влез в тази лодка – каза Езерната господарка и едва сега Артур забеляза малка продълговата лодка, полюляваща се върху водната повърхност пред него. Той пристъпи напред, а Езерната господарка остана на брега. Лодката се понесе по водата, сякаш невидими ръце я придърпваха за кила. Много скоро се приближи до облечената в бял брокат ръка, Артур се пресегна и взе меча и ножницата. И още в същия миг тайнствената ръка се потопи безшумно и изчезна в кристалночистата вода.

След това лодката сякаш по невидима команда откара обратно Артур до мястото на брега, където бе стояла Езерната господарка. Но сега от нея нямаше и следа. Той завърза лодката за корена на едно дърво, който се извиваше над водата, и радостно се запъти по стръмния път към прохода, като препасваше Ексакалибур за кръста си.

Мерлин го очакваше и двамата се отправиха обратно към гората. Яздиха дълго по криволичещи горски пътеки, докато най-накрая пресякоха една река и излязоха на прав и павиран път, водещ към града.

– След малко ще срещнем крал Пелинор – каза Мерлин. – Той вече не напада никого, тъй като му направих магия да върви след Дирещия звяр, когото трябва да следва в продължение на много години.

– Но аз искам отново да се бия с него – извика Артур. – Сега, когато притежавам толкова хубав меч, сигурно ще успея да го победя!

Мерлин поклати глава:

– Послушайте съвета ми и го оставете на мира. Той е смел рицар и в бъдеще ще ви служи вярно. Както вече ви казах, той и неговите синове ще бъдат едни от най-храбрите ви придворни рицари.

– Ще постъпя както ме съветваш – отвърна Артур с въздишка и погледна към Екскалибур.

– Кое ви харесва повече, меч или ножницата? – попита Мерлин.

– Мечът, разбира се – отговори уверено Артур.

– А трябва да е обратното – поклати глава Мерлин. – Ножницата струва колкото десет меча, тя е вълшебна и докато я носите на кръста си, ще загубите съвсем малко кръв, колкото и сериозни да са раните ви. Пазете я много, особено, след като аз си замина, тъй като една лоша жена, която ви е много близка, ще се опита да ви открадне и двете – и меча, и ножницата.

Продължиха да яздат и след малко срещнаха крал Пелинор, който мина покрай тях, без въобще да ги забележи.

– Какво става? – зачуди се Артур. – Та той не пророни и дума.

– Защото не ни видя – отвърна Мерлин. – Магията, която му направих, вече действа.

Не след дълго влязоха в Карлиън и рицарите на Артур го посрещнаха възторжено. Когато разбраха за